

A photograph of a dirt path winding through a dense forest. Sunlight filters through the trees, creating a hazy, golden atmosphere with visible rays of light. The path is covered in grass and fallen leaves, leading into the distance. The overall mood is peaceful and contemplative.

Odložení
Augustinových
brýlí při
pohledu na
smlouvy

Aby došlo k přijetí
pozdního deště

Adrian Ebens

Odložení Augustinových brýlí při pohledu na smlouvy
Aby došlo k přijetí Pozdního deště.

Smlouvy a zákon ve 3. kapitole Galatským

Vytištěno prostřednictvím

maranathamedia.cz

Březen 2016

Aktualizováno srpen 2018

Veškeré biblické verše citovány z Českého studijního překladu dostupného z SOB na www.obohu.cz, není-li uvedeno jinak.

České znění citátů z díla E. G. Whiteové převzaty z elektronické podoby dostupné na <https://egw writings.org/> od organizace Publikace Ellen G. Whiteové nebo vlastní dílo

Existuje mnoho názorů na to, jaký spor vlastně vyvolalo nejvzácnější poselství z konference v roce 1888. Hlavní předmět konfliktu může být popsán těmito slovy E. J. Waggonera, jenž dříve téhož roku prohlásil.

5. **Avšak vy říkáte, že ten apoštol argumentuje dispencemi (časovými obdobími) a nikoli zkušenostmi jedince, a že přivést je ke Kristu znamená přivést je k Jeho prvnímu příchodu a „k systému víry, který tam byl zaveden.“ To je však tím nejslabším postojem, který můžete zaujmout, neboť jestliže to skutečně bylo smyslem, pak by to znamenalo, že zákon naplnil svůj účel pouze pro generaci, která žila za doby prvního Kristova příchodu. Žádní (33) jiní lidé by díky vašemu výkladu tohoto termínu nemohli nikdy přistoupit ke Kristu. Aby ten zákon přivedl lidstvo ke Kristu ve smyslu tak, jak jej uplatňujete, tedy k Jeho prvnímu příchodu, byl by se musel prodloužit jejich život. Adam by býval musel žít alespoň 4 000 let. Proto vám znovu opakuji: ten text neříká, že zákon byl vychovatelem, aby lidstvu ukazoval na Krista, ale zákon byl vychovatelem, aby je ke Kristu přivedl.**

6. Znovu; text říká, že zákon přivádí člověka ke Kristu, aby mohl být ospravedlněn vírou. Jsou lidé ospravedlněni z víry jako národ? Právě jsem ukázal, že dle této teorie o tom, že apoštol argumentuje dispencemi, mohla být ke Kristu přivedena pouze jedna generace, konkrétně pak ta, která měla to štěstí žít v době Jeho prvního příchodu; ale dokonce ani tato generace nebyla ospravedlněna z víry. Pouze málo z nich mělo vůbec nějakou víru. Jeden jako druhý žádnou víru neměli. Potom tedy museli zůstat pod vlivem vychovatele - zákona – a tak samozřejmě také učinili. **Ospravedlnění z víry je individuální, nikoli národní záležitostí. My adventisté sedmého dne často mluvíme o velkém světle, které „my jako lid“ vlastníme. Ale „my jako lid“ z tohoto světla nezískáme žádné výhody, pokud jej jako jednotlivci nepřijmeme do našich srdcí. Znovu opakuji, ospravedlnění z víry je něco, co musí každý jedinec zažít individuálně. Tisíce lidí žijících při prvním příchodu Krista nevěděly nic o této zkušenosti, zatímco tisíce žijící před Jeho příchodem byly ve skutečnosti ke Kristu přivedeny pro odpuštění a také ho dostali. Ábel byl skrze víru považován za spravedlivého; Noe byl dědicem této spravedlnosti skrze víru; a Abrahám ve skutečnosti spatřil Kristův den a radoval se z toho, i když zemřel 2000 let před prvním příchodem. A tohle nejpozitivněji dokazuje, že ten apoštol – tam ve třetí kapitole**

Galatským mluví o zkušenosti jednotlivce a ne o změně v dispenciaci (časovém období). Neexistuje žádná křesťanská zkušenost, víra, ospravedlnění, spravedlnost, které by nebyly záležitostí jednotlivce. Lidé jsou spaseni jako jednotlivci, ne jako národy. E. J. Waggoner, Evangelium v knize Galatským, (1888) str. 32,33

Toto prohlášení je samotným jádrem základu roku 1888, základu, který umožňuje zákonu vstoupit, aby se provinění rozhojnilo, a tak se mohla nadmíru rozhojnit i milost (Řím 5:20). Znovu zopakujeme hlavní základ Waggonerova argumentu:

A tohle nejpozitivněji dokazuje, že ten apoštol – tam ve třetí kapitole Galatským mluví o zkušenosti jednotlivce a ne o změně v dispenciaci (časovém období). E. J. Waggoner, *Evangelium v knize Galatským*, str. 33.

Waggonerův postoj ke smlouvám můžeme shrnout prohlášením, že Stará smlouva byly sliby člověka k Bohu vyjádřené skrze Izraelity těmito slovy:

Exo 19:8 Všechn lid společně odpověděl: Vše, co Hospodin promluvil, budeme plnit. Mojžíš přinesl slova lidu zpět k Hospodinu.

Nedokonalé lidské sliby jsou odsouzeny k selhání. Uznání, že je tomu tak, že naše pokusy vykonat požadavky zákona z našeho vlastního úsilí jsou bezcenné, přivádí ty, kteří jsou ochotni odevzdat se Kristu, a umrtvuje v těle naše touhy potěšovat Boha. To je účelem Staré smlouvy - přimět nás uvědomit si naši nesmírnou hříšnost a naši zoufalou potřebu po nějakém spasiteli. Nová smlouva je zaslíbení Boha k člověku, že ho spasí skrze Kristovu spravedlnost. Stejně jako Abrahám, my jednoduše věříme Božímu Slovu a to je nám počteno za spravedlnost. Tento proces ospravedlnění a posvěcení je stejný od pádu člověka do hříchu až do současnosti. První andělské poselství hlásá věčné evangelium založené na té věčné smlouvě.

Úkolem zákona skrze Starou smlouvu je přivést nás ke Kristu, abychom mohli být ospravedlněni vírou. Přesto, pokud jsou Stará a Nová smlouva rozděleny do dispencí (časových období), potom Stará smlouva po ukřižování Krista ve skutečnosti nebude existovat. Zákon již nehraje klíčovou roli vychovatele,

kteřý nás přivede ke Kristu. Tím že ty smlouvy rozdělíme do separátních historických etap, tím oddělíme a rozdělíme evangelium a umožní se tak tělesnému člověku myslet duchovně, když přitom dosud ještě nebyl ukřižován spolu s Kristem skrze službu smrti ze Staré smlouvy. Díky dispenzačnímu systému se zdá, že tělesný člověk přepadává přes zeď na cestu života, aniž by prošel tou úzkou cestou skutečného obrácení a pokání. Když se A. T. Jones chopil otázky smlouvy tak, jak ji předložil E. J. Waggoner, Jones v roce 1893 vytrysknul mocí Ducha, aby hlásal věčné evangelium. Zvláště v Kázáních 14-20 bylo toto poselství hlášáno v moci a jasnosti.

Uriáš Smith, G. I. Butler, Dan Jones a mnozí jiní vedoucí zoufale bojovali za potlačení této pravdy, která se týká zákona a smluv v knize Galatským. Toto napsal Willie White (syn EGW) své manželce ohledně jednoho ze setkání během konference v roce 1888:

Téměř se šílí po ortodoxii. Na setkání vysoké školy bylo předloženo usnesení, že se tam nebude vyučovat žádné nové učení, dokud ho nepřijme Generální konference. Matka a já jsme to zažehnali, po tvrdém boji. W. C. White, Dopis Mary Whiteové, 3. listopadu, 1888.

Tato bitva ohledně toho - že smlouvy jsou dispenzační období, před křížem je dispensace zákona, po kříži je dispensace milosti, na místo toho že ty smlouvy jsou individuální zkušenosti, které se obojí odehrávají jak před ukřižováním, tak i po ukřižování - slabě vřela a plápolala po 18 měsíců. Poté Ellen Whiteová obdržela vidění z nebes. Napsala Uriáši Smithovi toto varování:

Minulou noc mi bylo ukázáno (Pánem), že důkazy o smlouvách jsou jasné a přesvědčivé. Ty [Uriáši Smithi], bratr B, bratr C, a ostatní, **marníte vaše badatelské síly pro nic, abyste vytvořili stanovisko o smlouvách, které by se lišilo od stanoviska prezentovaného bratrem [E. J.] Waggonerem.** Kdybyste přijali pravé světlo, které stále září, nepřijali byste a dále nešířili stejný výklad a nepochopení Písma svatého, jak to učinili židé. Co je dělalo tolik horlivými? Proč se tolik drželi Kristových slov? **Proč Jej špehové následovali, aby si poznamenali Jeho slova a mohli je tak opakovat, špatně interpretovat a překrucovat jejich význam tak, jak jejich neposvěcené mysli chtěly, aby zněl?** Tímto způsobem podvedli lid.

Vytvořili falešnou problematiku. Manipulovali těmito věcmi tak, aby dokázali vytvořit zatemněné a zmatené mysli.

Otázka smlouvy je jasnou otázkou a bude přijata každou upřímnou, nepředpojatou myslí, ale já byla přivedena tam, kde mi Pán dal vhléd do této věci. **Odvrátili jste se od prostého světla, protože jste měli strach, že otázka zákona v knize Galatským bude muset být přijata.** Co se týče zákona v knize Galatským, necítím žádné břemeno a nikdy jsem ani necítila. – Dopis 59, 1890, str. 6 (Pro Uriáše Smitha, 8. března, 1890.) (9MR 329.1)

Co ohledně této otázky vyučovali Uriáš Smith, G. I. Butler a jiní?

Svatyně ze staré smlouvy musí nést ten samý vztah ke svatyni z nové smlouvy, což ta samotná stará smlouva dosvědčuje o nové... Všichni souhlasí, že ony stojí jako předobraz a naplnění (skutečnost). Ta první byla předobrazem (typem) a stínem; tahle ta však je naplněním a podstatou. Svatyně tamté dispence (časového období) byla předobrazem; svatyně tato je skutečností (naplněním). Uriáš Smith, Svatyně a 2300 dnů z Daniele VIII., 14 (1877), str. 181

Ta nová smlouva převzala úlohu (nahradila, vyměnila) té staré v momentě, kdy to Kristus stvrdil vlastní krví na kříži. Uriáš Smith, Svatyně, Srp Evangelia 1,8 (15. května, 1886), str. 58.

Proto v tom nebyla žádná vhodnost (správnost) - neustále udržovat onu dělicí stěnu mezi nimi a ostatními. **Bůh nyní měl všechny v dohledu na stejné úrovni. Všichni k němu musí přistoupit skrze Mesiáše, který již přišel na tento svět;** pouze skrze něj může být člověk spasen. G. I. Butler, *Zákon v knize Galatským*, (1886) str. 10.

"Ale než přišla víra, byli jsme drženi pod zákonem, uzavřeni víře, která měla být zjevena poté." Mluví tento text o jednotlivcích, kteří byli před obrácením, že jsou pod odsouzením morálního zákona, dokud jim v srdcích nevzejde víra v Krista? nebo to hovoří o Pavlově národu, o Židech, kteří jsou pod opatrovnictvím jako světenci, v prozatímním dočasném systému, dokud nepřijde Kristus? Hodně se točí o tom, která z těchto pozic je ta pravdivá. My bereme bez váhání ten druhý názor. Biblický překlad Revidované verze (v češtině použita B21) zní: „Než přišla víra (ta víra, pozn. na okraji), byli jsme střeženi pod dozorem Zákona až do doby, kdy měla být víra zjevena.“ Webster definuje

spojení „pod dozorem“, jako „stav pod dohledem nebo opatrovnictví“, „okolnosti dítěte pod vychovatelem“. Diaglott překlad to vyjadřuje: „A před příchodem tamté víry jsme byli střeženi pod zákonem jsouce společně uzavřeni, protože ta víra měla teprve býti zjevena.“

Nemůže být pochyb, ale ten text vynáší na pohled zvláštní provizorní uspořádání, „střežení“ jakési skupiny lidí, „jejich společné uzavření“, „jejich střežení“, jak to originální řecké slovo naznačuje, dokud nenastane určitá doba, kdy bude odhalena „tamta víra“. S jistotou tvrdíme, že slovo „víra“ se zde nepoužívá ve smyslu něčí individuální víry v Krista jakožto prostředku osobní milosti za jeho či její hříchy, ale je použito ve smyslu onoho velkého systému pravdy, který Bůh vymyslel pro spásu člověka – totiž víru v ukřižovaného Spasitele a spřízněné pravdy vyrůstající z této ústřední skutečnosti. Juda píše o „společném spasení“ a „abyste ze všech sil bojovali o víru, která byla jednou provždy darována svatým“. Verš 3. Mluvíme o zachování „víry Ježíšovy“. Pavel na závěr svých slov řekl, že „víru zachoval“. A v téže epištole Galatským Pavel hovoří o víře, kterou kázal (kap. 1:23), a o „rodině víry“. Kap. 6:10. Ve velkém počtu případů, kdy je v Novém zákoně použito slovo „víra“, tak má tento smysl, jak ostatně může vidět kdokoli, když vezme do rukou konkordanci.

Židovský lid a všichni ti proselyté, kteří měli v úctě Boha Hebrejů, tak ti byli takto drženi pod tímto prozatímním systémem tzv. „přidaného“ zákona, „uzavření“, ohrazení od zbytku světa proslulostí národnostních překážek. Nemohli s nimi jíst u stolu ani se s nimi důvěrně stýkat. Od ostatních je dělila „rozdělující hradba (mezistěna)“. Byli „uzavřeni“, střeženi na pravé i levé straně, dokud skrze příchod zaslíbeného „semene“ neměl teprve býti zjeven onen velký systém víry v ukřižovaného Spasitele. G. I. Butler, Zákon v Galatským, (1886), str. 50,51

Spatřujete důsledky toho, co říká Butler? Ve starozákonní éře neexistuje „pravá“ víra, protože Ježíš se ještě nenarodil. Prostředkem odpuštění byl obřadní zákon, který však nebyl tím pravým skutečným odpuštěním, ale „obrazným“ odpuštěním. Jak potom byl Abrahám „ospravedlněn z víry?“ Ale Waggoner vysvětluje víru jinak:

Opět na straně 44 já [Waggoner] čtu [z Butlerovy knihy]: -

„Odkazuje se na mravní zákon jako na zákon, který je přestoupen. Ale ten ‚přidaný‘ zákon, o kterém mluví Pavel, učinil opatření na odpuštění těchto přestoupení symbolicky, dokud nebude přinesená skutečná Oběť.“

Na Tvé nesprávné používání slova „přidán“ jsem upozornil už dostatečně, ale v **právě uvedeném citátu je vyjádřená myšlenka, která – což s politováním vidím – se v poslední době v určité míře vyučuje. A sice, že v takzvané židovské dispensaci bylo odpuštění hříchů jen obrazné. Tvá slova jasně naznačují, že do obětování Krista, skutečné Oběti, žádné skutečné odpuštění hříchů neexistovalo. Kdyby to tak bylo, chtěl bych se zeptat, jak se dostal do nebe Enoch a Eliáš. Byli tam vzati se svými neodpuštěnými hřichy? Byli v nebi dva nebo tři tisíce roků, a až potom se jim jejich hřichy odpustili? Už samotný fakt, že byli vzati do nebe je dostatečným důkazem toho, že jejich hřichy byly skutečně odpuštěny.**

Když David říká: „Blahoslavený je ten, z něhož je snato přestoupení, a jehož hřích je přikryt!“ (Ž 32:1), myslí tím přesně to, co Pavel, když použil ta stejná slova. David řekl Hospodinu: „A tys sňal vinu mého hřichu.“ (Ž 32:5). To nebyla žádná napodobenina odpuštění. A bylo jasně řečeno, že když nějaká duše zhřeší proti některému z přikázání Hospodinových, měla by přinést svou oběť a její hřichy by jí měly být odpuštěny. (3Moj 4:2-3.20.26.31). V samotné oběti, která byla předobrazná, se neskrývala žádná cnost, avšak omilostnění bylo právě tak skutečné, jako kterékoli jiné, udělené od ukřižování. Jak to mohlo být? Jednoduše kvůli Kristu, Beránkovi zabitému od založení světa. To, že se obětuje jako oběť bylo zaslíbeno našim prvním rodičům v ráji a potvrzeno Abrahamovi přísahou od Boha, a proto – kvůli tomu zaslíbení – mohl Abraham, Izák, Jákob a všichni, kteří si to přáli, dostat z Kristovy krve právě tolik výhod, kolik můžeme dostat my. Realitu odpuštění ukazuje fakt, že Ábel svou obětí dostal svědectví, že je spravedlivý. Ale nemůže být spravedlnosti, které by nepředcházelo odpuštění. Pokud bylo obrazné omilostnění, obrazná musí být i spravedlnost. Ale Ábel a Noe a Abraham a jiní byli skutečně spravedliví, měli dokonalou spravedlnost víry, proto museli mít skutečné odpuštění. Dále to ukazuje skutečnost, že odpuštění hříchů musí předcházet veškerou spravedlnost. Neboť nemůže existovat

spravedlnost bez víry (Řím 6:23) a víra vždy přináší odpuštění (Řím 3:24-25; 5:1) E. J. Waggoner, Evangelium v listě Galatským str. 29,30

Ježíšovo vtělení (inkarnace) ve Waggonerově chápání činí očividnější to skutečné odpuštění a milosrdenství, které byly nabídnuty od Adamova pádu. Odpuštění vždy existovalo - Bůh se nemění - spíše je to kvůli lidem, kteří jsou schopni díky Kristově oběti více věřit, že jim je odpuštěno. V Butlerově systému jsou ti, kdo měli smůlu, že se narodili před křížem, „zavření“ a „v opatrovnictví“ pouze s obraznou nadějí, protože Ježíš se dosud nenarodil. Bůh se v takovém systému stává neférovým a nespravedlivým, protože je vůči těm lidem ve starozákonní éře tvrdý, a naopak je plný milosrdenství a milosti vůči těm, kteří se narodili až po kříži a kteří měli „reálné“, spíše než obrazné, odpuštění. Ve Waggonerově systému je Kristova oběť účinná od „založení světa“, a všichni lidé, včetně těch ve Starém zákoně, kteří mohli vidět svou vlastní hříšnost prostřednictvím působení zákona na jejich srdce, mohli vyzvat svého spasitele a přijímat skutečné odpuštění, uzdravení a spravedlnost. Jak výše uvádí Waggoner: „Ábel a Noe a Abraham a jiní byli skutečně spravedliví, měli dokonalou spravedlnost víry, proto museli mít skutečné odpuštění“.

Pán vyjevilo Ellen Whiteové, že Waggonerovo učení o smlouvách bylo správné. Ve stejném roce, kdy jí tato pravda byla ukázána, ona vydala knihu Patriarchové a proroci, a ta obsahuje oddíl o zákonu a smlouvách.

Smlouva milosti byla uzavřena s člověkem v ráji, když mu po pádu bylo dáno božské zaslíbení, že semeno ženy potře hlavu hada. **Tato smlouva nabízela všem lidem odpuštění a milost Boží, budou-li poslouchat skrze víru v Krista.** Nabízela jim také Věčný život za podmínky, že budou věrně zachovávat zákon Boží. Odtud čerpali patriarchové naději na spasení. {PP 271.6}

Ellen Whiteová byla přesvědčena, že Waggoner měl ohledně smluv pravdu. Opět vydala toto prohlášení:

Od té doby, co jsem učinila o minulé Sobotě to prohlášení, že pohled na smlouvy, tak jak je vyučován Bratrem Waggonerem, je pravdivým, se zdá, že v mnoha myslích došlo k velké úlevě. – Dopis

30, 1890, str. 2 (Pro W. C. Whitea a jeho ženu, 10. března, 1890.) (9MR 329.3)

Je pravdou, že v roce 1888 necítila Ellen Whiteová žádné břímě ohledně zákona v knize Galatským, neboť jak jí bylo vyjeveno, ani Butler ani Waggoner neměli v této otázce dokonalou pravdu. Ohledně svého nebeského průvodce napsala Butlerovi:

On natáhl své paže k Dr. Waggonerovi a k Tobě, Starší Butlere, a v jádru řekl toto: „Ani jeden nemá veškeré světlo ohledně zákona; ani jeden postoj není perfektní.“ E. G. White, Dopis G. I. Butlerovi, 14. října 1888. EGW 1888, str. 93.

Zákon v knize Galatským Waggoner omezil (zmenšil) na morální zákon, kdežto Butler zaujal obrácenou pozici a omezil jej na ceremoniální. Bojovný duch Butlera a Smithe stáhl Waggonera do opoziční pozice, zatímco pravdou je, že oba, jak morální tak ceremoniální zákon, sloužily svému účelu, tedy usvědčovat z hříchu. Stejně jako mnoho jiných věcí, morální a ceremoniální zákon byly v principu systém „zdroje a kanálu (rozšíření)“, přičemž jeden vedl ke druhému. Pro lepší pochopení – zabití nevinného beránka hříšником tíží jeho svědomí, a když si pak připomíná, proč musí beránka zabít, morální zákon dokončí úkon tím, že hříšníka usvědčí z morálního hříchu.

Ačkoli Waggoner neměl perfektní postoj, co se zákona v knize Galatským týče, jeho postoj byl daleko kvalitnější než ten Butlerův, který obsahoval falešný dispenzační pohled na smlouvy. Waggonerův postoj potřeboval *rozšířit* o ceremoniální zákon, Butlerův postoj vyžadoval *přejít* na správnou platformu smluv a poté zahrnout i morální zákon.

Okolo roku 1891 Ellen Whiteová změnila svůj postoj k zákonu v knize Galatským, kdy veřejně prohlásila, že Butler a Smith a všichni, kteří jej následovali, se ohledně zákona v knize Galatským mýlili.

Tím, že nepřestujete Ducha Kristova, tím, že zaujímáte špatné postoje ke kontroverznímu zákonu v Galatským – k otázce, kterou mnozí zcela nepochopili předtím, než zaujali špatnou pozici – církev utrpěla

smutnou ztrátu. Zápis do deníku E. G. Whiteové, 27. únor 1891. *EGW* 1888, str. 894.

Vracíme se zpět do 6. března 1890, kdy bylo Ellen Whiteové ukázáno, že Waggoner měl se smlouvami pravdu. Ellen Whiteová pocítila naléhavost tohoto vidění a také to, že se k této záležitosti váže moc k uvolnění Pozdního deště. O dva dny později v Sobotu naléhavě varovala shromáždění.

A to světlo, které ke mne přišlo minulou noc, mi naposledy znovu všechno otevřelo, už jenom ten vliv, který je v činnosti a i to, kam tento vliv povede. Chci vám říci, bratři, ať už jste kdokoli, chci vám říci, že procházíte přes to stejné území, po němž kráčeli i ti v dobách Krista. Máte jejich zkušenost; ale Bůh nás ochraňuj před výsledkem, jenž zastihl je. Však bez ohledu na to, mé svědectví jste slyšeli, bez ohledu na to, že se jednalo o svědectví Ducha Božího, **zatvrdili jste se, -- několik z vás, silní muži se zarytou (odhodlanou) myslí, -- abyste dosáhli svého, abyste bojovali po svém. Necht' se Bůh slituje nad vašimi dušemi, neboť právě to potřebujete. Zacláněli jste (594) přímo v Boží cestě. Země má být osvěcena jeho slávou, a pokud budete stát tam, kde stojíte nyní, můžete bez váhání prohlásit, že Duch Boží je duchem d'ábla.** To jste již nyní vyřkli prostřednictvím svých činů a svými postoji, že to je duch d'ábla. Takto jste to řekli a řeknete to znovu, až přijde krize. **A zatímco se zde na modlím na svých kolenou, dostala jsem důkaz o tom, že dojde ke zlomu. Přišel na mne Duch Boží, mému srdci bylo vyjeveno světlo nebeské a spočinula na mne jeho utěšující milost. Má mysl je nyní jasná jako sluneční paprsek; dnes se raduji v Bohu, mém Spasiteli. Děkuji Bohu, že jsem nebyla znechucena k smrti; děkuji Bohu, že jsem přilnula k paži nekonečné moci, abych dokázala stát téměř sama. Ti, kteří se mnou měli stát, aby Bůh při mně musel stát, kvůli obdržení Jeho požehnání, tito povstali, aby zahradili mou cestu na každém kroku.** Chci vám říci, bratři, že jsou mezi námi debatěři. V Minneapolis jsem učinila varování, aby do úřadu duchovního v Konferenci neuváděli nikoho ze strany debatérů (diskutérů). **Za posledních dvacet let mi bylo vyjeveno světlo, které diskutéry odhalilo. Oni ze světla učiní tmu.** To je přesně to, co Bratr Matthew Larson vykoná. Má vzdělání, ale pokud k němu nepronikne Duch Svatý, nikdy s touto záležitostí neskončí. Co mám na mysli? Mám obavy o Bratra Larsona; bojím se o něj. Nebudu s vámi mluvit, dokud nebudete na straně ostatních bratrů.

Budete brát má slova. Přiřadíte jim falešný význam a uděláte z nich něco jiného než doopravdy jsou. A ti – vy, kteří stále kritizujete, nechte mě říct vám toto: Kráčíte (595) v jiskrách vlastního zapálení a již se nacházíte v temnotě. Toto je slovo Boží. Bůh přede mnou vše odhalil. Sdělila jsem to Bratru Morrisonovi, když jsme byli v Des Moines. Řekla jsem: „**Nevystoupíte-li z církve jako Starší Canright, bude to proto, že budete obrácený člověk; ale kvůli každé duši, která je s vámi spojena, kterou jste vyučoval a proškoloval, si jako diskutér budete přát, aby to dílo bylo zrušeno.**“ Bratři, nejsme zde kvůli tomuto dílu. Nejsme zde, abychom studovali nevěřící autory, abychom otevřeli naši mysl návrhům ďábla. Jsme zde, abychom se připravili na soud a stojíme těsně na hranici s věčným světem. Jsou zde mnozí, kteří mají vyjít do svých polí na žeň, aby posílili ty věci, které jsou připraveny zemřít anebo aby byli nástrojem temnoty. Co teď v této záležitosti vykonáte? (1888 593.1)

Nyní prosím všechny, kteří jste dnes zde a kteří si hýčkáte hříchy – ať už jsou cokoliv - odstraňte je z cesty. Bůh vám pomůže změnit se. Och, vidím zde dnes Ježíšův úsměv. Jsem za něj tak vděčná. Víím, že nám Bůh pomůže, pokud vyčistíme cestu pro Krále. **Bratře Portere, když jsi byl v Kansasu a přišel na tebe Duch Boží, doufala jsem, že se snad nacházíš ve světle; avšak není tomu tak. Nebud' překvapen, pokud se s tebou odmítnu bavit, dokud jsi přítomen v temnotě.** Říkám vám to znovu a znovu. Kristus řekl: „Proč neslyšíš má slova?“ **Řekla bych: „Proč neslyšíte Kristova slova, která jsou ve vás? Proč jste stále v temnotě? Příliš se bojíte, že je zde jiný paprsek světla. Postavíte proti němu jakoukoli dostupnou bariéru. Číníte stejně, jako činili Židé. Nespoléhejte se na Bratra Smithe. Ve jménu Božím, říkám vám, on není světlem. Není světlem od té doby, co jsem pobývala v Minneapolis. Spojili jste se spolu, zatvrdili jste se a za každou cenu se snažíte odporovat Duchu Božímu. Necht' se Bůh smiluje nad vašimi dušemi.** {1888 595.1}

Jaké to upřímné varování vedoucím církve. Jaká to odvaha, kterou prokázala žena při prohlášení k mužům, na kterých jí záleželo a varovala je, že se brání Božímu dílu a brání tak příchodu Pozdního deště. Dobře si to poznamenejte, toto svědectví bylo učiněno poté, co jí bylo vyjeveno, že Waggoner má ohledně smluv pravdu. Vylití Pozdního deště je s touto otázkou spojeno. Ti, kteří jsou odhodláni kázat pohledem dispenzací (skrže časová období) na

téma smlouvy, takoví brání Božímu dílu a nenachází se ve světle. Pracují v rozporu s Božími záměry a vedou mnoho lidí ke zkáze. Nechtě nám Pán Ježíš umožní vidět tuto záležitost ve správném světle. Mnoho lidí neustále opakuje historii, odvrací se od světla a nazývá to temnotou. Běda těm, kteří nazývají dobré zlým a zlé dobrým. Nechtě má s těmito lidmi Pán slitování. Vystoupejte na správnou platformu (základnu), dokud je čas a budete v bezpečí.

Proč je tak důležité správně porozumět těmto smlouvám? Uvažujte o následujících textech:

Řím 5:20 Do toho vstoupil Zákon, aby se provinění rozhojnilo. A kde se rozhojnil hřích, tam se nadmíru rozhojnila milost,

Čtete-li tento text dispenzačním pohledem, potom zákon vstoupil na hoře Sinaj daleko dřív než kříž a milost se mnohem více rozhojnila až po smrti Ježíše. Stejně dispenzační brýle jsou použity při čtení veršů, jako je tento:

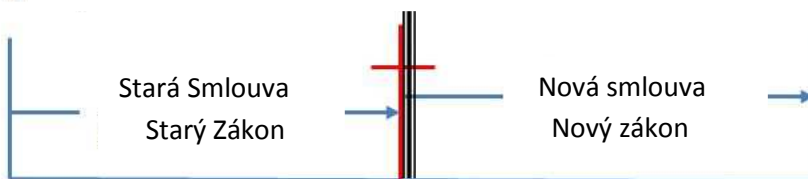
Jan 1:17 Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista.

Toto je čteno následujícím způsobem:

Zákon přišel na hoře Sinaj a milost s pravdou přišly, až na zem poprvé přišel Ježíš Kristus.

Podle této konstrukce jsou zákon a milost časově odděleny. Skrze používání dispenzačního času, fráze „nebýt pod zákonem“ spíše znamená nežít ve Starém Zákoně, než být pod odsouzením zákona.

1. Dispence v čase

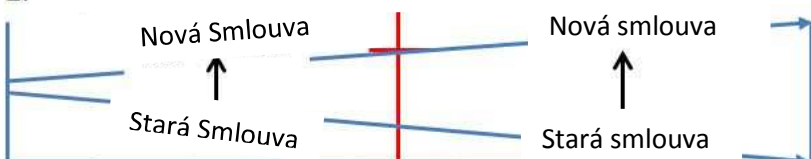

Stará Smlouva před křížem, Nová Smlouva po kříži.

Izrael spasen Zákonem a Křesťané milostí.

Symbolické odpuštění v SZ. Skutečné odpuštění po kříži.

2. Dispence (časová období) ve zkušenosti člověka

Stará Smlouva přivádí k Nové Smlouvě.

“postupný rozvoj úmyslů Božích v plánu na vykoupení” PP 373

Stará Smlouva = kanál/ Nová Smlouva = Zdroj

Všichni ve své zkušenosti přecházejí ze Staré sml. do Nové sml.

2. Kor 3:6 On nás také učinil způsobilými k tomu, abychom byli služebníky Nové smlouvy, ne litery, nýbrž Ducha; neboť litera zabíjí, ale Duch obživuje.

„Zabití“ literou zákona je to, k čemu docházelo v čase před křížem a obživení Duchem je to, co prý nastává po kříži. Neboli po kříži jsou takto Mojžíš a Pavel přinuceni pracovat proti sobě.

Máme-li nasazeny dispenzační brýle, Pavlova služba nás zachraňuje od díla Mojžíše, jemuž se chceme vyhnout, protože Mojžíš způsobuje duchovní smrt. Tato smrt je to, co dispenzacionalista vidí, že se stalo Židům pod zákonem před křížem. Zatímco když se na věc díváme skrze biblické brýle jedincovy zkušenosti, Mojžíšovu dílu skrze zákon je umožněno, aby učinilo svoji službu – která je slavná – zabití starého člověka a otevírajíce tak Pavlovi cestu, aby mohl být služebníkem Ducha.

V dispenzačním systému je kterákoliv osoba, která pohlíží na zákon v pozitivním světle, považována za judaistu a zákoníka, protože Ježíš nás prý má od zákona osvobodit (nikoli pouze od odsouzení zákona) a přivést nás tak do království milosti. Pokud tyto verše umístíme do onoho dispenzačního systému, dostaneme následující:

Verš	Stará Smlouva = Před křížem - př. n. l.	Nová Smlouva = Po Kristu. – n. l.
Řím 5:20	Do toho vstoupil Zákon, aby se provinění rozhojnilo.	A kde se rozhojnil hřích, tam se nadměru rozhojnila milost
Jan 1:17	Neboť zákon byl dán skrze Mojžíše	milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista
2. Kor 3:6	neboť litera zabíjí	ale Duch obživuje
2. Kor 3:9	Neboť jestliže byla sláva v službě odsouzení	mnohem více oplývá slávou služba spravedlnosti.
Žid 7:19	Vždyť Zákon nic nepřivedl k dokonalosti	uvádí se však lepší naděje, skrze niž se přibližujeme k Bohu.

Všimněte si v tomto systému, jak ti, kteří žijí před křížem, opravdu vytěží špatný úděl. Zdá se, že ti, kteří žijí poté, tak ti že obdrží dobrý úděl (zdarma milost bez zákona, který by nás obtěžoval!), ale nezapomeňte na Římanům 5:20, my potřebujeme zákon kvůli milosti, a tak v tomto systému i ti, kteří žijí po kříži, dostanou špatný úděl.

Za tento systém smluv, který je rozdělený časem, bojovali muži jako byl Augustin a byl ihned zaveden protestantskou církví - a samozřejmě – byl zděděn adventistickým hnutím.

V tomto zákoně (smlouvě), nicméně, který je správně nazván Starým a byl dán na hoře Sinaji, **je výslovně zaslíbeno pouze pozemské štěstí.** V souladu s tím je ta země, do které byl národ nasměrován a veden skrze poušť, nazvána země zaslíbení, v kteréžto jsou mír a královská moc, vítězství nad nepřáteli, hojnost dětí a plodů země a dary podobného druhu **zaslíbeny Starým Zákonem (smlouvou).** **A samozřejmě tyto sliby jsou obrazy duchovního požehnání, které už přináležejí (patří) k Novému Zákonu (smlouvě);** Phillip Schaff, „Augustinovy spisy proti Pelagiánům“ Nicenská a Ponicenská série 1, Verze 5

Tyto základy vybudovaly většinu protestanství. I když jeho vyznavači prokázali snahu si tyto brýle sundat, mnoho z nich se nedokázalo osvobodit. Zde je citát z baptistického vyznání víry:

Tyto dvě třídy smluv byly rozděleny do dvou smluv; jejich povaha a kontrast; **stará smlouva naplněna a nová nastoupila na její místo;** příprava pohanského světa na příchod Mesiáše; povaha a dokonalost evangelia. <http://founders.org/library/covenants/ch8/>

Tato stavba smluv se chová jako pár brýlí, které nás nutí dívat se na evangelium skrze tmavé sklo, protože ony od sebe oddělují evangelium a zákon, které byly navrženy, aby pracovaly spolu a poskytly nám tak nadmíru rozhojnění milosti.

Nikdo nemůže pravdivě představovat Boží zákon bez evangelia ani evangelium bez zákona. Zákon je kořenem, evangelium vonným květem a plodem, které zákon přináší. Starý zákon osvětluje Nový a Nový zákon osvětluje Starý. Každý z nich zjevuje Boží slávu v Kristu. Oba obsahují pravdy, které tomu, kdo je opravdově hledá, budou stále zjevovat jejich nový, hlubší význam. PM 64

Jakmile se zbavíme Augustinových brýlí dispenzací a necháme Prvního Anděla uchopit do své ruky věčné evangelium, potom budou zákon a evangelium pracovat společně, aby nám v našich osobních zkušenostech, poskytly extra rozhojnění milosti. Texty zmíněné výše jsou zkušenosti každého věřícího napříč celou lidskou historií.

Verš	Osobní zkušenost – Zákon a Evangelium pracují společně
Řím 5:20	Oba zákony: Do toho vstoupil zákon [naše osobní zkušenost], aby se provinění rozhojnilo [aby nás usvědčil z hříchu]. A kde [ve stejný čas, na stejném místě] se rozhojnily hříchy, tam se nadměru rozhojnily milost [v našich osobních zkušenostech]
Jan 1:17	Po kříži: Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, [pro nás osobně dnes] <i>milost a pravda se stala</i> [přichází k nám dnes osobně] skrze Ježíše Krista. Před křížem: Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše (každé osobě v Izraeli), milost a pravda se stala (tehdy přišla konkrétně k nim) skrze Ježíše Krista.
2. Kor 3:6	Oba zákony: neboť litera zabíjí, ale Duch obživuje.
2. Kor 3:9	Oba zákony: Neboť jestliže byla sláva v službě odsouzení (přítomný čas), mnohem více oplývá (přítomný čas) slávou služba spravedlnosti.
Žid 7:19	Oba zákony: vždyť Zákon nic nepřivedl k dokonalosti – <i>uvádí se však lepší naděje</i> , skrze níž se přibližujeme k Bohu.

Vidíte, jak rozdílné rámce chápání ovlivňují to, jak je Písmo čteno? Dispenzační pohled nám způsobuje, že vidíme lidi jako chodící stromy. Prezентuje pouze část procesu spasení a brání nám přijetí rozhojnění milosti, toho lze totiž dosáhnout pouze v případě, že vstoupí zákon.

Pavel nám jasně odhaluje paralelní povahu těchto dvou smluv:

Gal 4:22-26 Neboť je napsáno, že Abraham měl dva syny, jednoho z otrokyně a druhého ze svobodné. (23) Ten z otrokyně se však narodil podle těla, ten ze svobodné skrze zaslíbení. (24) **Je** to řečeno alegoricky: Tyto ženy jsou dvě smlouvy, jedna z hory Sinaj, která rodí děti do

otroctví, a to je Hagar. (25) Hagar je hora Sinaj v Arábii. Ta odpovídá nynějšímu Jeruzalému, **neboť ten je v otroctví se svými dětmi.** (26) **Ale horní Jeruzalém je svobodný** a ten je naší matkou.

Řím 9:3-4 Přál bych si, abych já sám byl zavržen od Krista místo svých bratrů, svých příbuzných podle těla. (4) Jsou to Izraelci, jim patří synovství, sláva i **smlouvy**, jim byl dán Zákon, služba a zaslíbení,

Izraeli nebyla dána pouze jedna smlouva, ale více smluv.

To nás nyní vede zpět ke kontroverzi ve 3. kapitole Galatským. Využijeme k tomu klíčový princip, který poskytl Pavel v knize Římanům 5:20 a paralelně jej spojíme s tím, co je napsáno v knize Galatským 3:19-25.

Řím 5:20 Do toho vstoupil Zákon, aby se provinění rozhojnilo. A kde se rozhojnil hřích, tam se nadmíru rozhojnila milost,

Gal 3:19-25 K čemu tedy (slouží) zákon? Byl přidán (vstoupil) kvůli přestoupením, dokud by nepřišel potomek, kterému bylo dáno zaslíbení. Byl ustanoven skrze anděly rukou prostředníka. (20) Prostředník však není jen pro jednu stranu, Bůh však je jeden. (21) Staví se tedy Zákon proti Božím zaslíbením? Rozhodně ne! Neboť kdyby byl dán Zákon, který by byl mocen obživit, byla by spravedlnost vskutku ze Zákona. (22) Avšak Písmo uzavřelo všechno pod hřích, aby bylo dáno zaslíbení z víry Ježíše Krista těm, kdo věří. (23) Dokud nepřišla víra, byli jsme hlídáni pod Zákonem, uzavírání pro víru, která měla být zjevena, (24) takže se Zákon stal našim vychovatelem ke Kristu, abychom byli ospravedlněni z víry. (25) Když však přišla víra, nejsme již podřízeni vychovateli.

Máme-li při čtení těchto pasáží v knize Galatským nasazeny dispenzační brýle, budeme přirozeně rozdělovat klíčové pasáže následovně:

3. kapitola Galatským	Stará Smlouva = Před ukřižováním př. n. l	Nová smlouva = Po Kristu, n. l.
19	K čemu tedy Zákon? Byl	dokud by nepřišel potomek...

	přidán kvůli přestoupením	
23	Dokud nepřišla víra, byli jsme hlídáni pod zákonem, uzavírání pro víru	kteřá měla být zjevena.
24	takže se Zákon stal našim vychovatelem	ke Kristu, abychom byli ospravedlněni z víry.
25		Když však přišla víra, nejsme již podřízeni vychovatelům.

James White položil základy Adventistického hnutí na stejných dvou systémech smluv jako Augustin a protestantské církve. Bylo pro něj přirozené zakomponovat do Adventismu protestantské dědictví.

Ručně psaná nařízení, která byla přibita ke kříži při ukřižování Mesiáše, byl ten předobrazný, ceremoniální zákon Mojžíšův, který byl napsán Mojžíšovou rukou do knihy. Ukřižování bylo dělicí čarou mezi těmito dvěma dispensacemi (obdobími, zřízeními). „Uprostřed onoho sedmiletí ukončí obětní hod i přídavnou oběť.“ Dan 9:27. První smlouva, která obsahovala „nařízení boží služby a pozemské svatyně“ byla stínem druhé, lepší smlouvy. **Zákon byl tím stínem a Evangelium bylo tělem, které vrhá stín; a stejně jako všechny stíny dosahují ke svému tělu, a nikoli dále,** je tedy velmi jasné, že oběti a dary (oběť krvavá i nekrvavá, Hejčl), novoluní, svátky a Soboty ze židovského zákona zanikly v momentě, kdy bylo vzácné tělo a krev Beránka Božího obětováno na kříži. Toto Pavel nazývá „rukou psaný záznam... přibit na kříž“. „Ať vás tedy nikdo nesoudí pro pokrm a pro nápoj nebo kvůli svátku, novoluní nebo sobotám: To všechno je stín budoucích věcí, ale skutečnost je Kristus“. James White, Přítomná pravda, srpen 1849.

Adventismus začal s Desatero přikázáními jakožto morálním zákonem, a proto byla ta přikázání věčná a všechno ostatní bylo považováno za ceremoniální. Tento rámec myšlení způsobil to, že Starý Zákon byl spatřován jako stín a Nový Zákon jako tělo či realita. I když se to zdá být zvláštní, že stín

mohl existovat bez těla 4000 let, toto je základním systémem smluv uvnitř Adventismu.

Muži jako Uriáš Smith a G. I. Butler budovali na tomto základu. Možná to bylo milosrdenstvím, že James White zesnul před onou konferencí v roce 1888, jinak by ho silné společenství mužů - jakými byli Butler, Smith a další – byli bývali strhli proti Waggonerovi s Jonesem.

Když byl silný adventistický postoj týkající se věčné povahy deseti přikázání zkombinován s dispenzačním systémem smluv, zákon v Galatském 3:19-24 musel být ceremoniální neboli obřadní. Neboť pokud zákon zmíněný v knize Galatském obsahuje morální zákon, poté Galatském 3:19 bude muset být interpretován jako zrušení Desatera až Kristus přijde na zemi v těle člověka poprvé.

Když E. J. Waggoner začal vyučovat, že je zákon v knize Galatském morálním zákonem, jediným logickým důsledkem, který mohli vedoucí církve přijmout, bylo, že Waggoner obhajoval konec morálního zákona v momentě, kdy Kristus před 2000 lety přišel. Jejich systém smluv je k tomuto postoji nutil. Zdálo se, že jsou naprosto neschopní vymanit se z Augustinova dispenzačního schématu. Celá jejich teologie byla vybudována na této stavbě, a oni na této platformě úspěšně porazili své oponenty v debatách, tak proč jí měnit? Ellen Whiteová jim řekla, že jejich pohled na zákon v knize Galatském – pohled podložený systémem dispenzační smlouvy – byl modloslužba.

„Proč,“ táži se, „je vám váš výklad Galatském cennější a jste horlivější udržovat vlastní názory na něj, než poznat dílo Ducha Božího? **Vážili jste každé z nebes poslané svědectví vlastními vahami podle toho, jak jste si vyložili zákon v Galatském.** Nic týkající se pravdy a moci Boží se k vám nemohlo dostat, pokud to nemělo nést váš otisk, **otisk těch vyumělkovaných idejí, ze kterých jste si ohledně zákona v knize Galatském učinili idoly.**

„Tato svědectví Ducha Božího, ovoce Božího Ducha, nemají žádnou váhu pokud nenesou pečeť vašich představ ohledně zákonu v Galatském. Mám o vás strach a mám obavu z kteréhokoli vašeho výkladu Písma, který v sobě nese nekřesťanského ducha a jehož jste mi

prokázali a jenž mě stál tolik zbytečné práce. Jste-li toliko obezřetnými muži, toliko kritickými, dokud nedosáhnete souladu s Písmem, chci, aby vaše myslí pohlédly na tyto věci v pravém světle. **Necht' je vaše obezřetnost zkoušena strachem, abyste se nedopustili hříchu vůči Duchu Svatému.** (9MR 225.1)

Waggonerův pohled na smlouvy mu umožnil vidět Galatským 3:19-25 jinak. Vzpomeňme si, že Augustin vyučoval, že zaslíbení Starého Zákona jsou uplatitelné pouze zde na zemi. Zaslíbení o zemi se naplnilo dobytím Kanaánu. Tato zaslíbení byla symbolem nebeského Kanaánu slíbeného těm v Novém Zákoně. Když Waggoner pohlédl na smlouvy čistějším pohledem, pronikl Augustinovou temnotou a staletými falešného učení zákona a evangelia.

V 9 hodin ráno Starší Waggoner zrovna pokračuje ve své lekci ohledně zákonu a evangelia. Písma, o kterých hovořil, byla 15. kapitola Skutků a 2. a 3. kapitola knihy Galatským, načež je srovnával se 4. kapitolou Římanům a jinými pasážemi v této knize. Jeho cílem bylo ukázat, že sporným bodem bylo ospravedlnění z víry v Kristu, přičemž víra je nám připočtena, stejně jako Abrahámovi, za spravedlnost. **Smlouva a zaslíbení dané Abrahámovi, je ta smlouva a zaslíbení dané i nám.** „Třídenní jednání,“ Denní Bulletin Generální Konference (21. října 1888).

To znamená, že zaslíbení dědictví země je pro nás tím samým zaslíbením, jako to, že blahoslovení tiší dostanou zemi do dědictví (Matouš 5:5). Galatským 3:19-25 předchází a dostává kontext skrze verš Gal 3:16.

Gal 3:16 **Zaslíbení byla řečena Abrahamovi a jeho potomku.** Písmo neříká: „a potomkům“, jako by jich bylo mnoho, ale jedná se jen o jednoho: „a tvému potomku,“ a tím potomkem je Kristus.

Jaká zaslíbení byla dána Abrahamovi?

Gen 12:2-3 **A učiním tě velkým národem, požehnám tě a tvé jméno učiním velkým,** a buď požehnáním! (3) Požehnám těm, kdo žehnají tobě, a na toho, kdo tě proklíná, uvedu prokletí. **V tobě budou požehnány všechny čeledi země.**

Gen 12:7 I ukázal se Abrahamovi Hospodin a řekl: **Tuto zemi dám tvému semeni.** Pak tam postavil oltář Hospodinu, který se mu ukázal.

Gen 13:15 **Protože celou tu zemi, kterou vidíš, dám tobě a tvému potomstvu až navěky.**

Gen 15:4-5 A hle, stalo se k němu Hospodinovo slovo: Ten nebude tvým dědicem, **nýbrž ten, kdo vyjde z tvých beder, bude tvým dědicem.** (5) Vyvedl ho ven a řekl: Jen pohleď na nebesa a spočítej hvězdy, budeš-li je moci spočítat. A řekl mu: **Tak bude tvé potomstvo.**

Abrahamovi bylo slíbeno, že bude požehnan velkým národem; jeho jméno bude učiněno velkým; bude mít dědice a nakonec, on a jeho sémě obdrží zemi navždy. Všimněte si, že sám Abrahám spolu se svým semenem měl tuto zemi navždy zdědit. Kolik země bylo Abrahamovi zaslíbeno?

Řím 4:13 Zaslíbení, **že bude dědicem světa,** se Abrahamovi a jeho potomstvu nedostalo skrze Zákon, nýbrž skrze spravedlnost z víry.

Kolik z tohoto dědictví Abraham obdržel?

Skutky 7:4-5 Potom vyšel z Chaldejské země a usadil se v Cháranu. A odtud jej Bůh po smrti jeho otce přestěhoval do této země, ve které vy nyní bydlíte. (5) **A nedal mu v ní za dědictví ani píď země,** ale slíbil ji dát do vlastnictví jemu a po něm jeho potomstvu, ačkoliv ještě neměl dítě.

Takže Abrahám má ještě zdědit zemi; proto nebylo toto zaslíbení splněno dobytím Kanaánu. Zaslíbení týkající se půdy učiněné Abrahamovi a jeho potomstvu hraje kritickou roli v pochopení Galatským 3:19.

Gal 3:19 K čemu tedy Zákon? Byl přidán kvůli přestoupením, **dokud by nepřišel potomek, kterému bylo dáno zaslíbení.** Byl ustanoven skrze anděly rukou prostředníka.

Zahrnutí slibu na potomstvo mění časový úsek slova *dokud*. Čteme-li tuto pasáž jako dispenciaci, část textu, která je relevantní, je tato:

Gal 3:19 K čemu tedy Zákon? Byl přidán kvůli přestoupením, **dokud by nepřišel potomek.**

Slovo *dokud* znamená - dokud se o 2000 let později neobjevil Kristus. Toto je však pouze část verše a není v kontextu s Galatským 3:16, která zahrnuje sliby Abrahamovi a Jeho potomstvu.

Díváme-li se na zaslíbení daná Abrahámovi skrze věčnou smlouvu (a ona jsou těmi stejnými zaslíbeními k nám jako ta opakovaná a zdůrazňovaná všemi proroky v NZ a SZ), tehdy se stanou tato zaslíbení klíčovou součástí onoho verše a toto slovo *dokud* prodlužuje význam „dokud Abrahám a jeho potomci neobdrží veškerá zaslíbení“.

Gal 3:19 K čemu tedy Zákon? Byl přidán kvůli přestoupením, **dokud by nepřišel potomek, kterému bylo dáno zaslíbení;**

Kdy budou tato zaslíbení naplněna?

2. Pet 3:12-13 Kteří očekáváte a urychlujete příchod Božího dne! Kvůli němu se nebesa rozplynou v ohni a prvky se žářem roztaví. (13) **Podle jeho zaslíbení očekáváme nová nebesa a novou zemi**, ve kterých přebývá spravedlnost.

Žid 11:9-10 Vírou uposlechl Abraham, když byl volán, aby vyšel na místo, které měl dostat za dědictví; a vyšel, ačkoli nevěděl, kam jde. (10) **Očekával totiž město mající základy, jehož stavitelem a tvůrcem je Bůh.**

Žid 11:16 **Avšak touží po lepší vlasti, to jest po vlasti nebeské.** Proto se Bůh za ně nestydí, je-li nazýván jejich Bohem, neboť jim připravil město.

Zjevení 21:1-2 A spatřil jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly, a moře již není. (2) A to svaté město, nový Jeruzalém, jsem uviděl sestupovat z nebe od Boha, připravené jako nevěsta ozdobená pro svého muže.

Tyto sliby budou naplněny na konci milénia, až se vykoupení vrátí na tuto zemi. To naznačuje, že slůvko *dokud* v Galatským 3:19 znamená, že Zákon, který vstoupil a byl opakován na Sinaji, bude pokračovat za konec tohoto přítomného světa, až přijde Potomek a obdrží všechny sliby dané Abrahamovi. Všimněme si, že Galatským 3:19 říká: „Dokud by nepřišel

potomek, *kterému bylo dáno zaslíbení.*“ Neříká: „Dokud by nepřišel potomek, *který dal zaslíbení.*“ Příchod potomka je spojen s obdržením tohoto zaslíbení, což je celý svět.

Ellen Whiteová oživila Waggonerův pohled na dědictví v Galatským 3:16 a 19 a vložila jej do vydání knihy Patriarchové a Proroci z roku 1890.

Dědictví, jež Bůh slibuje svému lidu, není z tohoto světa, Abraham neměl majetku na zemi „ani píd“. Skutky 7:5. Byl vlastníkem velkého bohatství a užíval ho k slávě Boží a pro dobro svých bližních. Nepovažoval však tento svět za svůj domov...

Slovo Boží však neselhalo; jeho konečným cílem pak ani nebylo obsazení Kanaánu židovským národem. „Zaslíbení byla řečena Abrahamovi a jeho potomku.“ Galatským 3:16. Abrahám sám se měl podílet na dědictví. Splnění zaslíbení Božího se může zdánlivě protáhnout, neboť „jeden den u Pána jest jako tisíc let, a tisíc let jako jeden den“. 2. Petrův 3:8. Může se zdát, že s jeho uskutečněním se otálí, avšak ve stanovený čas „jistotně dojde, aniž bude meškati“. Abakuk 2:3. Dar zaslíbený Abrahamovi a jeho semeni neznamenal jen zemi Kanaán, ale zahrnoval celou zemi. Apoštol praví: „Zaslíbení, že bude dědicem světa, se Abrahamovi a jeho potomstvu nedostalo skrze Zákon, nýbrž skrze spravedlnost z víry.“ Římanům 4:13. A bible jasně říká, že zaslíbení daná Abrahamovi splní Kristus. Všichni, kteří náleží Kristu, jsou „símě Abrahamovo, a podle zaslíbení dědicové“ (Galatským 3:29), dědici „dědictví neporušitelného a nepoškrvněného a neuvadlého“ (1. Petrův 1:4), země prosté kletby hříchu. Neboť „království pak i panství, a důstojnost královská pode vším nebem dána bude lidu svatých výsostí“ (Daniel 7:27) a „tiší dědičně obdrží zemi, a rozkoš míti budou ve množství pokoje“. Žalm 37:11. (PP 169.4/117.4)

Tím, že zahrneme zaslíbení smlouvy do 3. kapitoly Galatským, tím umožníme, aby mohl morální zákon fungovat v plné síle až do doby po Druhém Příchodu. Účinek této změny Waggoner jasně vyjádřil v roce 1888.

Je zřejmé, že [Galatským 3] 19. verš úzce souvisí s 24. veršem, takže když zákon vešel – anebo byl přidán, byl ve funkci učitele, aby přiváděl lidi ke Kristu. **Zrušení zákona předtím, než přivedl Kristu všechny, které je možné přemluvit, aby k Němu přišli, by bylo určitě**

skutkem nespravedlnosti. Zákon si musí udržet svoji funkci učitele anebo dozorce, dokud ke Kristu nepřijdou všichni ti, kteří chtějí: a to nebude dříve, dokud neskončí zkouška a Pán nepřijde. Ve své funkci učitele není proti zaslíbení, ale působí v souladu s ním. Takže: Bůh dal Abrahamovi zaslíbení, že on a jeho semeno zdědí zemi. Toto zaslíbení bylo Abrahamovi dáno ne kvůli jeho vlastní spravedlnosti, ale kvůli jeho víře, která se mu počítala za spravedlnost. Zaslíbení bylo potvrzeno v Kristu, takže dědici zaslíbení mohli být jen ti, kteří projevovali víru v Krista, aby jim byly odpuštěny hříchy. Ale odpuštění hříchů závisí na pokání z hříchu, a to předpokládá poznání hříchu, a to se dá získat jen prostřednictvím zákona. Proto zákon působí jako učitel anebo dozorce, aby přemohl lidi vědomím jejich hříchu, aby utíkali ke Kristu a byli ospravedlněni vírou. A tuto funkci musí plnit, dokud opravdu nepřišli všichni ti, kteří se dají ovlivnit, aby přišli ke Kristu, a zaslíbení se naplní. Potom už zákon nebude mít funkci dozorce. Boží lid bude celý spravedlivý, chodící v zákoně a zákon bude v jeho srdci. Potom nebudou potřebovat zákon napsaný v knihách anebo na kamenných deskách – čili přidaný zákon –, neboť budou mít přímý přístup k Božímu trůnu a budou vyučováni Bohem. E. J. Waggoner, Evangelium v knize Galatským, 1888 str. 34,35.

Doufám, že si výše zmíněný odstavec přečtete pozorně. To je to tajemství přímého svědectví pro Laodiceu a ono Hlasité volání. Zde je ještě jednou ten klíčový bod:

... jen ti, kteří projevovali víru v Krista, aby jim byly odpuštěny hříchy. Ale odpuštění hříchů závisí na pokání z hříchu, a to předpokládá poznání hříchu, a to se dá získat jen prostřednictvím zákona. E. J. Waggoner, Evangelium v knize Galatským, 1888, str. 34.

Abychom četli správně a vrátili zákonu sílu přivést nás ke Kristu, musíme číst Bibli skrze optiku smluv v naší osobní zkušenosti. Tedy takto:

Řím 5:20	Oba zákony: Do toho vstoupil Zákon [naše osobní zkušenosti], aby se provinění rozhojnilo [abychom byli usvědčeni z hříchu]. A kde [ve stejný čas, na stejném místě] se rozhojnil hřích, tam se nadmíru rozhojnila milost [v
----------	---

našich osobních zkušenostech]

Ne takto:

Verš	Stará Smlouva = Před ukřižováním	Nová Smlouva = Po Kristu
Řím 5:20	Do toho vstoupil Zákon, aby se provinění rozhojnilo	A kde se rozhojnil hřích, tam se nadmíru rozhojnila milost

Po správném přečtení Řím 5:20, byl A. T. Jones pohnut Duchem, aby vyslovil tato nádherná slova. Tato sekvence je důležitá.

Začneme pátou kapitolou knihy Římanům, 12. verš. Skutečnou pointou, nebo můžeme říct jednou z hlavních point našeho dnešního studia, je vidět, jaké místo zaujímá Boží Zákon ve věci ospravedlnění z víry; jaké místo Zákon Boží zaujímá v našem získání spravedlnosti pouze skrze Ježíše Krista, a toto je jednoduše další fáze té samé myšlenky, kterou jsme probírali včera, tedy jaký důkaz nám Pán předal, aby nám dal jistotu, že skrze víru se můžeme domáhat slibu naplnění Duchem Svatým.

„Do toho vstoupil zákon, aby se provinění rozhojnilo.“ Jinými slovy, Římanům 3:20, poslední slova – slova, která znáte --- „skrze Zákon je poznání hříchu.“ Kvůli čemu byl zákon dán na kamenných deskách --- jaký byl jeho první účel? (Shromáždění: „Ukázat nám, co je to hřích.“) Rozhojnit hřích; dát nám poznání hříchu. Takže, „zákon vstoupil, aby se provinění rozhojnilo“; tedy, aby se mohl objevit hřích; aby se ukázalo, jaký je. Pavel, který hovoří v 7. kapitole Římanům, říká, jak se hřích ukazoval jemu, konkrétně ve 12. a 13. verši:

„A tak Zákon je svatý i přikázání je svaté, spravedlivé a dobré. Tedy to dobré mi způsobilo smrt? Naprosto ne! Ale hřích, aby se ukázal jako hřích, působil mi tím dobrým smrt, aby se hřích skrze přikázání stal

nadmíru hříšným.“ Tedy, aby se hřích rozhojnil a ukázal se takovým, jakým je – nadmíru hříšným –, to bylo prvním cílem vydání zákona, souhlasíte?

Čtěme dále v 5. kapitole Římanům: „Do toho vstoupil Zákon, aby se provinění rozhojnilo. A kde se rozhojnil hřích, tam se nadmíru rozhojnila milost.“ Přišel tedy samotný zákon a učinil, aby se hřích jevil osamocen a jen sám? (Shromáždění: „Ne.“) Jedná se jednoduše o prostředek k dosažení jiného konce – prostředek k dosažení cíle, kterým je dosažení něčeho jiného, než je poznání hříchu. Je tomu tak? (Shromáždění: „Ano.“) Potom tedy, kde se rozhojnil hřích – kdeže se rozhojňuje milost? (Shromáždění: „Na stejném místě.“) Přímo tam? (Shromáždění: „Ano.“) Ale dá se to vyložit takto: „Kde se rozhojnil hřích, rozhojnila se milost?“ (Shromáždění: „Ne. Je v tom mnohem víc.“) To by totiž bylo vážně skvělé, že ano? Kdyby se milost rozhojnila pouze všude tam, kde se rozhojnil hřích, to však není způsob, jakým Pán jedná, víte? On jedná naprosto dobře – skvěle, tak dobře, jak to umí jen Bůh.

Dobře tedy, „kde se rozhojnil hřích, tam se nadmíru rozhojnila milost.“ (Shromáždění: „Amen.“) Tedy, bratři, dal-li nám Pán skrze svůj zákon poznání hříchu, právě v tu chvíli, přesně v tu chvíli byla milost rozhojněna více než poznání hříchu. Je tomu tak? (Shromáždění: „Ano.“)

Tedy další slovo: „Skrze zákon je vědomí hříchu“; a dosud jsme zjistili toto: poskytuje-li zákon poznání hříchu, přesně v ten moment, na tom samém místě je milost Boží rozhojněna více, nežli vědomí hříchu. Ale když zákon poskytuje uvědomění si hříchu, co přináší usvědčení z něj? (Shromáždění: „Duch Boží.“) Předtím, než si přečteme pasáž, která o tom hovoří, podívejme se, co jsme se zatím dozvěděli z toho, co jsme již přečetli --- čeho se mně i vám odted' dostane při uvědomění si hříchu? (Shromáždění: „Rozhojnění milosti.“)

V tom případě již není možné místo pro zastrašování při pohledu na hříchy, nebo snad ano? (Shromáždění: „Ne.“) Rozhodně není. Víte, pro mě i vás je nyní nemožné, abychom byli odrazeni či zasmušeni při uvědomění si hříchu.

Protože je jedno, jak obsáhlé toto naše poznání je, nezáleží na tom, kolik je nám odhaleno hříchů a kolik jich poznáme, neboť právě tady, v tuto chvíli, ve všech těchto věcech, v momentu našich zkušeností je Boží milost rozhojněna mnohem více, než vědomí hříchu. Tedy znovu opakují: „Jak je možné, že jsme byli kdy zastrašeni? Bratři, není to proto, že Pán nás chce vidět v dobré náladě? (Shromáždění: „Amen!“) Buďte v dobré náladě. A. T. Jones, GCB, Kázání 20, 1893

Toto je důvodem, proč je tak klíčové pochopit smlouvy. Pouze když zákon vstoupí, tehdy můžeme být hluboce usvědčeni z hříchu. Čteme-li Řím. 5:20 v dispensacích, potom to nevztáhneme na sebe, protože jsme jednoduše pod milostí, avšak ta skutečná milost přichází v momentě, kdy zákon vstoupí do našich srdcí a usvědčí nás z našeho hříchu, abychom tak mohli přijít ke Kristu pro odpuštění. Existuje myšlenka u některých lidí, že i když Kristus nepřišel zrušit, Kristův příchod činí zákon nepodstatným. Ellen Whiteová mluví přímo o tomto falešném učení.

V soudobých náboženských hnutích také převládají mylné názory na posvěcení, které **vycházejí z přehlížení nebo odmítání Božího zákona**. Tyto teorie jsou však falešné, v praktických důsledcích jde o nebezpečné učení. Těší se ovšem široké oblíbenosti, a proto je dvojnásob potřebné, aby všichni přesně věděli, co o tom učí Písmo. VDV 307.1

O díle Ducha jasně hovoří sám Kristus.

Jan 16:8 A on, až přijde, přinese světu důkaz o hříchu, o spravedlnosti a o soudu:

Pouze Duch konající skrze zákon může přinést usvědčení z hříchu. A přesně v tomto bodě můžeme přijmout rozhojnění Milosti. Tedy Galatským 3:19-25 by mělo být čteno takto

3. kapitola Galatským	Osobní zkušenosti – Zákon a Evangelium fungují dohromady
19	K čemu tedy (slouží) Zákon? Byl přidán (opakován/vyřčen) kvůli (naším) přestoupením, (hovoří k nám nyní) dokud by nepřišel potomek, (při druhém příchodu) kterému bylo dáno zaslíbení (spolu s Abrahámem).
21	Staví se tedy Zákon proti Božím zaslíbením? Rozhodně ne! (Nikdy se nestavěl a nikdy nebude) neboť kdyby byl dán Zákon, který by byl mocen obživit, byla by spravedlnost vskutku ze Zákona.
22 (BKR)	Ale zavřelo písmo všechny (před a po ukřižování) pod hřích, (skrze zákon) aby zaslíbení z víry Jezukristovy dáno bylo věřícím.
23	Dokud nepřišla (osobní) víra, byli jsme (individuálně) hlídání pod (odsouzením ze) zákonem, uzavírání pro víru, která měla být zjevena (Jakmile přijmeme Krista jako našeho osobního spasitele.)
24	Takže se zákon stal našim (osobním) vychovatelem (napříč oběma zákony), abychom byli ospravedlněni z víry.

Prostřednictvím falešného učení Augustina a dalších jiných, pravda evangelia posloužila bludům a zablokování Pozdního deště. Toto se stalo v minulosti.

Spasitel nepřišel, aby zrušil výpovědi patriarchů a proroků, neboť to byl on sám, jenž mluvil ústy těchto zástupců. Od něho pocházejí všechny pravdy slova Božího. **Tyto vzácné drahokamy se však dostaly do nesprávného zasazení. Jejich drahocenného světla bylo zneužito k tomu, aby podpořilo blud. Bůh chtěl, aby z nesprávného zasazení byly vyňaty a vsazeny do prostředí pravdy.** Takové dílo však mohla udělat jen božská ruka. Tím, že byla zneužita k podpoře bludu, sloužila pravda věci nepřátel Boha a člověka. Kristus přišel, aby zasadil pravdu tam, kde oslaví Boha a spasí lidstvo. DA 287.4 (TV 180.4)

Pán poslal to nejvzácnější poselství skrze Starší Waggonera a Jonese. Tyto vzácné drahokamy pravdy byly zasazeny do falešného prostředí smluv. Ono drahocenné světlo Adventismu bylo zneužito pro podporu bludu. Nyní, po 120 letech, neboli po 3 nebo 4 biblických generacích, Pán povolává opět Svůj lid, aby zasadil pravdu do správného prostředí. Kéž Waggonerovo učení o smlouvách vrátí zákon a evangelium do správných kolejí, abychom mohli obdržet přímé svědectví a extra rozhojnění milosti, které tak zoufale potřebujeme.

Jedno z míst, kde tyto dispenzační brýle zablokovaly časy osvěžení Páně, je v Kolosským 2:16-18. Máte-li nasazeny špatné brýle, špatně na danou věc vidíte a oddělujete zákon od evangelia.

Kol 2:16-17 *Ať vás tedy nikdo nesoudí pro pokrm a pro nápoj nebo **kvůli** svátku, novoluní nebo **sobotám** (G4521). (17) To všechno je stín budoucích věcí, ale to tělo *je* z Krista.*

Chtěl bych okrajově upozornit na výše zvýrazněná slova, *kvůli a sobotám*.

Slovo sabbaton (sobota) [G4521] se v Novém Zákoně objevuje 68 krát. Na 59 místech má význam jako Sedmý den - Sobota. Na osmi místech je toto slovo spojováno s týdnem pojímám se k Sobotě - sedmému dni. To znamená, že 67 z 68 veršů má toto slovo přímé spojení se Sobotním dnem – sedmým dnem.

Abychom zvýšili naši zvědavost ohledně Pavlova seznamu, všimněme si následujících svátků, novoluní a soboty ve Starém Zákoně:

1. Par 23:31 I při každém přinášení zápalných obětí Hospodinu, o sobotách (H7676), novoluních (H2320) a svátcích (H4150) podle počtu nařízeného pro ně, ustavičně před Hospodinem:

Tato sekvence se objevuje také ve 2. Paralipomenon 2:4, 2. Paralipomenon 8:13; 31:3; Nehemiáš 10:33; Ezechiel 45:17; Ozeáš 2:11. V každém z těchto případů znamená ta Sobota Sedmý den - Šabat. Ezechiel 45:17 obsahuje naprosto stejnou sekvenci, která by dokonce mohla být narážkou na jídlo a pití.

Eze 45:17 A na knížeti bude spočívat odpovědnost zápalné oběti, (1) **přídavnou obět'** a (2) **lítou obět'** o (3) **svátcích**, při (4) **novoluních** a o (5) **sobotách**, ve všech shromážděních domu izraelského. On vykoná obět' za hřích a přídavnou obět', zápalnou obět' i pokojné oběti, aby za dům izraelský získal smíření.

V LXX (Septuagintě) jsou slova pro svátky (G1859), novoluní (G3561) a soboty (G4521) úplně stejná jako ta, která Pavel používá v Kol 2:16. Využívají-li všechny tyto pasáže Starého Zákona, aby odkazovaly na Sobotní den, proč by pak Pavel slova tohoto seznamu použil v naprosto jiném významu, než v jakém byla v Písmu, jež čítával? Proč by Pavel použil slovo Sabbaton (sobota) způsobem, kterým v Bibli nikdy předtím využito nebylo, tedy pokud by se pouze neodkazoval na den Smíření, který shodou okolností používá toto slovo v Lev 23:32?

Pokud Pavel ve skutečnosti v Kol 2:16 zmiňuje Sedmý den – Sobotu (Šabat), potom tato Sobota v tomto textu, tak jak je přeložena, by byla na seznamu jakožto stín věcí, které přijdou. Nicméně inspirované slovo má ohledně Soboty jasno:

Sobotu svěřil Adamovi, otcí a představiteli lidstva. Její zachování mělo být aktem vděčného uznání od všech, kteří budou žít na zemi, že Bůh je jejich Stvořitelem a jejich pravým Vládce, že jsou dílem jeho rukou a že jsou poddáni jeho moci. Zřízení soboty mělo tudíž celé smysl vzpomínkový pro všechno lidstvo. **Nebylo v něm nic nejasného a platilo neomezeně pro všechny.** PP 24.1.

Pavel v Kolosským 2:16 odkazuje přímo na Sobotu. Čtení verše může vrhnout stín na verš 17. Zde musíme porozumět slovu *kvůli* ve spojitosti se Sobotou.

Toto slovo je přeloženo jako oblast/kus (24x), díl (3x), břeh (3x), jménem (2x) ve věci, po této stránce [angl. respect] (2x), smíšený (9x). Zde jsou některé příklady z Nového Zákona:

Mat 2:22 Když však uslyšel, že v Judsku kraluje místo svého otce Heroda Archelaos, bál se tam odejít. Na pokyn ve snu odešel do **oblastí** (G3313) Galileje.

Lukáš 15:12 Mladší z nich řekl otci: „Otče, dej mi **díl** (G3313) majetku, který na mne připadá.“ On jim rozdělil majetek.

Lukáš 24:42 Podali mu **kus** (G3313) pečené ryby a plást medu.

V Matoušovi 2:22 a Lukášovi 15:12 je to slovo v angličtině překládáno s určitým členem „the“ (neboli ten), ale u Lukáše 24:42 ne. Použití slova *část* či *díl* v angličtině vyžaduje identifikaci určitým či neurčitým členem. Pavel se v tomto kontextu přiklonil k členu určitému, ale obojí je v pořádku. Aplikujme toto na následující text.

Ať vás tedy nikdo nesoudí pro pokrm a pro nápoj [**the parts/the portion/ a piece – část, díl, kus**] nebo **kvůli** svátku, novoluní nebo **sobotám** (G4521)

Použití slov *pokrm* a *nápoj* dává kontext dalšímu slovu *kvůli*, které specifikuje konkrétní část svátku, novoluní a soboty.

Pro pečlivé studium této pasáže bez Augustinových brýlí, si prosím přečtěte knihu *S respektem ke Kolosským 2:16-17* na maranathamedia.cz Při čtení v tomto kontextu by se tato pasáž měla číst:

Kol 2:16-17 Ať vás tedy nikdo nesoudí pro pokrm a pro nápoj nebo kvůli (té části) svátku, novoluní nebo sobotám. To všechno je stín budoucích věcí, ale skutečnost je Kristus.

Proto-gnostici (před-gnostici) odsuzovali křesťany za konzumaci materiálního jídla a pití během jejich zvláštních období určených k uctívání Boha. Tohle

byla ona část či oblast jejich shromáždění, které byla kritizována. Sobota nikdy není stínem, ale ten text odkazuje na součásti těchto shromáždění, které byly stínem těla Kristova, myšleno částečně chléb a víno používané při jejich bohoslužbách a také jídlo (pokrm), které se jedlo během jejich svátků. Augustiniánem vyškolení překladatelé anglické verze bible tuto pasáž pochopili chmurně a vložili do ní přidaná slova, která kompletně překroutila význam. To vše proto, že Satan ví, že pro Boží lid existují zvláštní období Ducha v době Soboty, novoluní a svátků a Satan nebude chtít, abychom vstoupili do toho odpočinku daného v oněch časech. Podíváme-li se na věc skrze věčnou smlouvu, potom ta požehnání vylévaná během těchto časů ve Starém Zákoně jsou stále dostupná i v Novém Zákoně. Proto je nám řečeno:

Iz 66:23 A **novoluní co novoluní, sobotu co sobotu** bude přicházet veškeré tělo, aby se sklánělo přede mnou, praví Hospodin.

Proto je Satan odhodlán změnit posvátné slavnosti (svátky) a zákon, aby se v těchto časech Boží lid nemohl setkávat. A zde se dostáváme k jádru věci.

Skutky 3:19,20 Učiňte tedy pokání a obraťte se se, aby byly vymazány vaše hříchy (20) a přišly časy osvěžení od Pánovy tváře;

Pokání přichází skrze zákon, který vstupuje do našeho svědomí a usvědčuje nás z hříchu. Příchodem ke Kristu jsme obráceni Jeho zdarma danou spravedlností a naše hříchy jsou vymazávány a my jsme zapečetěni ve vytyčených časech osvěžení, jež přichází od Pánovy přítomnosti. Slovo *časy* (*kajros*) je stejné jako to slovo, které je užito v řeckém Starém Zákoně (LXX) pro období nebo svátky. Satan ví, že pokud dokáže zabránit lidem od nazývání Sobot v jejich úplnosti rozkoší, tehdy dokáže zamezit časům osvěžení od Pánovy tváře.

Rozseknutím zákona a evangelia do dispencací se po kříži každý den stává jakousi Sobotou (Šabatem) a před křížem je každý den zase zákonictvím. To činí ze sedmého *dne* týdne něco nepoužitelného jako zvláštní dobu dne osvěžení. To proto, že milost je kompletně odtrhnuta od zákona namísto toho, aby byl zákon jejím partnerem. Až budou zákon a evangelium spojeny dohromady, v pravém světle smluv, tehdy se vskutku Sobota stává rozkoší. Věříme-li, že zaslíbení, které dal Bůh Abrahamovi, jsou zaslíbení také pro nás,

začneme chápat, že zákon Boží dokonale obrací naši duši a že Hospodinova ustanovení jsou tím pravým pro potěchu srdce. Jsou-li Augustinovy brýle smluv odloženy a kráčíme-li po spravedlivé cestě Krista, stává se zákon Boží modlitbou ve dne i v noci a my se stáváme oněmi stromy podél živé řeky. Vstupte do světla, přátelé, napijte se vod života a osvobodte se od falešných smluvních konstrukcí Babylonu. Od doby, co bylo v roce 1888 předáno poselství, drží tyto smlouvy klíč k uvedení do pohybu moci milosti skrze čtvrtého anděla. Již nyní jsme schopni vyrazit a zmocnit se této země.

Při znovuzrození se srdce člověka ztotožní s Bohem, protože se ztotožní s Božím zákonem. Když se v hříšníku odehrála tato pronikavá změna, přešel ze smrti do života, z hříchu do svatosti, z neposlušnosti a vzpoury k poslušnosti a věrnosti. Starý život odcizení od Boha skončil, začal nový život usmíření, víry a lásky. Tehdy „spravedlnost požadovaná zákonem“ bude „naplněna v nás, kteří se neřídíme svou vůlí, nýbrž vůlí Ducha“. Římanům 8:4. A ve svém srdci člověk vyzná: „Jak jsem si tvůj Zákon zamiloval. Každý den o něm přemýšlím.“ Žalm 119:97. VDV 306.3

Odložení Augustinových brýlí při pohledu na smlouvy

Aby došlo k přijetí pozdního deště

U zrodu Adventismu, poté co byly položeny jeho základy, část materiálu použitého na jejich stavbu byli dřevo a sláma Augustinovy falešné teologie smluv. Použitím těchto falešných brýlí vedlo k tomu, že Adventistické hnutí vybuodovalo zeď kolem dvou klíčových biblických textů, konkrétně Galatským 3:19-24 a Koloským 2:16,17, což zabránilo evangelium dělat jeho práci s duší člověka.

Pán seslal to nejvzácnější poselství skrze starší Jonese a Waggonera, aby tak podpálil toto dřevo a slámu, které blokovali dokončení Adventistického poselství pomocí moci Pozdního deště.

Pod Satanovým vnuknutím vyšlo v zoufalství volání, aby se stálo při meznících a bránil se zákon v Galatským podle dispenzačního pohledu na smlouvy. Přesto, že toto učení o zákonu nebylo mezníkem, několik adventistických vedoucích se k tomuto idolu přivázalo a rozhodli se jít s ním až do hrobu.

Poučíme se ze smutných lekcí této historie a použijeme klíč smluv, který nám dal Waggoner k dokončení díla Adventistického hnutí? Je tomu přes 120 let, co byl Kristus hořce zklamán kvůli odmítnutí onoho nejvzácnějšího poselství. Je nám právě dávána další příležitost ke vstupu do země, neboť navštívení této nepravosti do třetí a čtvrté generace se zakončuje. Povstaňme a chopme se této zaslíbené země!